

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 11 0 К 030116 22 Кж
Бања Лука, 28.5.2024. године

Врховни суд Републике Српске у Посебном вијећу за сузбијање корупције, организованог и најтежих облика привредног криминала, састављеном од судија, Обрена Бужанина предсједника вијећа, Душка Бојовића и Светлане Марић чланова вијећа, уз учешће записничара Ање Давидовић, у кривичном предмету против оптуженог К.С. због кривичног дјела - Напад на судију и јавног тужиоца из члана 339. став 2. Кривичног законика Републике Српске, одлучујући о жалби републичког јавног тужиоца из Посебног одјељења за сузбијање корупције, организованог и најтежих облика привредног криминала, изјављеној против пресуде Окружног суда у Бањалуци - Посебног одјељења за сузбијање корупције, организованог и најтежих облика привредног криминала број 11 0 К 030116 21 К-п од 13.12.2021. године, у сједници вијећа, којој су присуствовали Републички јавни тужилац из Посебног одјељења за сузбијање корупције, организованог и најтежих облика привредног криминала др Драгица Глушац, оптужени К.С. и његов бранилац, адвокат Раде Савић из Добоја, а у одсутности уредно обавијештеног другог браниоца оптуженог, адвоката Маријана Савића из Теслића, одржаној дана 28.5.2024. године, донио је

РЈЕШЕЊЕ

Уважава се жалба републичког јавног тужиоца из Посебног одјељења за сузбијање корупције, организованог и најтежих облика привредног криминала, укида се пресуда Окружног суда у Бањалуци - Посебног одјељења за сузбијање корупције, организованог и најтежих облика привредног криминала број 11 0 К 030116 21 К-п од 13.12.2021. године и предмет враћа истом суду на поновно суђење.

Образложење

Пресудом Окружног суда у Бањалуци - Посебног одјељења за сузбијање корупције, организованог и најтежих облика привредног криминала број 11 0 К 030116 21 К-п од 13.12.2021. године оптужени К.С. је, на основу члана 298. тачка а) Закона о кривичном поступку Републике Српске („Службени гласник Републике Српске“ број 53/12, 91/17, 66/18 и 15/21, у даљем тексту: ЗКП РС) ослобођен од оптужбе да је учинио кривично дјело - Напад на судију и јавног тужиоца из члана 339. став 2. Кривичног законика Републике Српске („Службени гласник Републике Српске број 64/17, 104/18 и 15/21, у даљем тексту: КЗ РС), при чему су трошкови кривичног поступка у износу од 80,64 КМ, као и нужни издаци оптуженог а и награда и нужни издаци браниоца оптуженог, пали на терет буџетских средстава.

Против те пресуде жалбу је благовремено изјавио републички јавни тужилац из Посебног одјељења за сузбијање корупције, организованог и најтежих облика привредног криминала (у даљем тексту: републички јавни тужилац), због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 311. став 2. ЗКП РС, повреде Кривичног законика из члана 312. тачка а) ЗКП РС, погрешно или непотпуно утврђеног чињеничног стања из члана 313. став 1. ЗКП РС, са приједлогом да се жалба уважи, побијана пресуда преиначи и оптужени огласи кривим за кривично дјело које му се ставља на терет и осуди на казну по закону или да се побијана пресуда укине и предмет врати на поновни поступак.

Писмене одговоре на жалбу републичког јавног тужиоца су дали, оптужени К.С., а и његови браниоци, адвокати Раде Савић из Добоја и Маријан Савић из Теслића, истичући да је побијана пресуда правилна, те предложивши да се жалба одбије као неоснована и побијана пресуда потврди.

У сједници вијећа овог суда, одржаној у смислу одредбе члана 318. став 1. и 4. ЗКП РС у одсуству уредно обавијештеног браниоца оптуженог, адвоката Маријана Савића, републички јавни тужилац је изложио жалбу, остајући у свему код навода и приједлога из жалбе, а бранилац оптуженог адвокат Раде Савић је изложио одговор на жалбу који је поднио, са којим се сагласио и оптужени, који је такође изложио свој одговор на жалбу, сагласивши се и са одговором на жалбу поднесеном по његовом другом браниоцу, адвокату Маријану Савићу, с приједлогом да се жалба одбије као неоснована и побијана пресуда потврди.

Размотривши списе предмета, побијану пресуду, жалбу и одговоре на жалбу, сходно одредби члана 320. ЗКП РС, одлучено је као у изреци овог рјешења из следећих разлога:

Основано се у жалби републичког јавног тужиоца указује да је у побијаној пресуди учињена повреда Кривичног законика прописана чланом 312. тачка а) ЗКП РС, јер је неправилно закључено да радње описане у оптужници односно изреци пресуде, не садрже елементе кривичног дјела - Напад на судију и јавног тужиоца из члана 339. став 2. КЗ РС, што је суд погрешно образложио тиме да радње и изјаве оптуженог, описане у оптужници, не представљају наведено кривично дјело, из разлога што у њима (како је то суд закључио) није садржана примјена силе, пријетња употребе силе, ни друго понашање којим би оптужени на други начин омео или спријечио судију у вршењу службене дужности.

У вези с тим је суд у побијаној пресуди констатовао да у радњама оптуженог нема елемената противправности, позивајући се на то да је начин извођења радње увиђаја у парничном судском поступку, било да ту радњу проводи суд како би сам стекао непосредна сазнања о одлучним чињеницама или да је проводи уз ангажовање судских вјештака, прописан одредбама чланова 130. и 131. Закона о парничном поступку Републике Српске („Службени гласник Републике Српске“ број 58/03, 85/03, 74/05, 63/07, 49/09, 61/13 и 109/21, у даљем тексту: ЗПП), уз сходну примјену чланова 134. до 136. тог закона, што се односи на то да када у поступку треба разгледати ствар која се налази код једне од странака (или код терћег лица, државног органа или код правног лица коме је повјерено вршење јавних овлашћења), сходно ће се примијенити одредбе тих

чланова о прибављању исправа од тих органа или лица. Како је предмет увиђаја у конкретном случају била ствар у својини и посједу трећег лица, Е.С., јер она није имала положај странке у парничном поступку који се води пред Основним судом у Теслићу под бројем 87 0 П 318238 20 П због сметања посједа између других странака а не и ње, па како је она путем оптуженог као пуномоћника одбила да дозволи суду приступ непокретности ради вршења увиђаја и вјештачења, што је изједначено са одбијањем предаје ствари, парнични суд односно поступајући судија је у том парничном поступку био дужан да поступи по одредби члана 136. ЗКП РС и прво ријешити да ли је то треће лице дужно да омогући и трпи вршење увиђаја на својој непокретности, имајући у виду да је правоснажно рјешење о таквој дужности трећег лица суд овлашћен да принудно изврши по правилима извршног судског поступка, уз право трећег лица на накнаду оправданих трошкова у вези са вршењем увиђаја. Стога је суд у побијаној пресуди закључио да како у конкретном случају судија парничног суда, Ј.Ф., на рочишту које је одржано дана 23.11.2020. године није поступала на наведени начин, тако да и није располагала са правоснажним рјешењем којим би трећем лицу, Е.С., било наложено да омогући приступ непокретности ради обављања увиђаја, због тога радње оптуженог описане у оптужници уопште нису подобне да ометају и спријече судију у вршењу судијске дужности, сходно чему противљење власника парцеле к.ч. бр. 2304/7 к.о. Теслић 1, односно Е.С., вршењу увиђаја на тој парцели није било противправно вршење својинскоправних овлашћења, јер је парнични суд имао законско овлашћење да правоснажним рјешењем прво утврди дужност трећег лица да трпи увиђај на својој ствари, па да у случају даљег противљења, правоснажно рјешење принудно изврши по правилима извршног судског поступка, слиједом чега оптужницом описане радње оптуженог као пуномоћника власника ствари, не представљају кривично дјело - Напад на судију и јавног тужиоца из члана 339. став 2. КЗ РС, јер у њима нема елемената противправности. Како у конкретном случају записник од 23.11.2020. године Основног суда у Теслићу у поменутом парничном предмету, у којем је поступала судија Ј.Ф., не садржи одлуку судије о удаљавању оптуженог са лица мјеста, у побијаној пресуди је закључено да радње оптуженог не садрже обиљежја бића наведеног кривичног дјела.

Међутим, такво закључивање суда у побијаној пресуди се не може прихватити као правилно.

Наиме, како у конкретном случају оптужени није имао својство странке, приликом вршења увиђаја од стране потупајућег судије у парничном поступку сметања посједа, већ је имао статус свједока, при чему и није позван на тај увиђај, па како и није хтио да се помјери, и поред упозорења поступајућег судије, са парцеле на којој је требало да се изврши увиђај, тиме је поступајући судија у том поступку неспорно спријечен односно ометен да обави радњу увиђаја на лицу мјеста на тој парцели, која је у власништву трећег лица, у погледу којег оптужени и није предочио пуномоћ да је од стране тог лица, овлашћен за заступање, већ је накнадно приликом поновног вршења увиђаја дана 15.4.2021. године, обављеног уз асистенцију судске полиције, предочио такву пуномоћ. Код чињенице да се у парничном поступку због сметања посједа, расправљање ограничава, у смислу члана 425. ЗПП, само на чињенице посљедњег стања посједа и насталог сметања, при чему је искључено расправљање о праву на посјед, о правном основу, савјесности или несавјесности посједа, или о захтјевима за накнаду штете, произилази да се у

конкретном случају не може искључити противправност у радњама учињеним од стране оптуженог, који и није био странка у поступку у тој правној ствари, које радње се односе на ометање односно спречавање судије у вршењу судијске дужности, а што неспорно представља обиљежје кривичног дјела - Напад на судију и јавног тужиоца из члана 339. став 2. КЗ РС.

Стога, конципирани чињенични опис дјела у оптужници, односно изреци побијане пресуде, супротно правном становишту побијане пресуде управо одражава елементе бића наведеног кривичног дјела, за чије постојање је потребно, не само да је превасходно примјеном силе, односно пријетњом силе, већ и на други начин судија односно јавни тужилац ометен или спријечен у вршењу службене дужности, па тако да сама чињеница спречавања односно ометања судије или јавног тужиоца у вршењу службене дужности представља противправност тог дјела, што се у конкретном случају и не може искључити.

Према томе, како је поступајући судија у парничном поступку обављао радњу у оквиру својих службених дужности, тако да је на претходно заказано рочиште за вршење увиђаја на лицу мјеста приступио у својству судије, на парцелу која је предмет поступка, при чему је за вријеме вршења тих радњи ометен односно спријечен у вршењу службене дужности, чињеница да ли су при томе и испоштоване законске претпоставке за обављање појединих радњи у парничном поступку не може бити предмет доказивања у кривичном поступку, на шта се у жалби републичког јавног тужиоца основано указује. Стога ни околности на које се суд позвао у побијаној пресуди, да поступајући судија у парничном поступку није поступао у складу са одредбама чланова 134. до 136. ЗПП, не може бити од утицаја на инкриминацију предметног кривичног дјела, која се огледа управо у заштити судије у вршењу службене дужности, како се то основано и истиче у жалби републичког јавног тужиоца, јер се посљедица предметног кривичног дјела - Напад на судију и јавног тужиоца из члана 339. став 2. КЗ РС управо огледа у ометању односно спречавању судије у вршењу службене дужности. С друге стране, да ли је евентуално при томе и наступила повреда одредаба парничног поступка, то може бити предмет разматрања по жалби искључиво у парничном поступку, а не и у кривичном поступку, будући да се у конкретном случају и не ради о бланкетном кривичном дјелу, већ о кривичном дјелу које се огледа у чињеници да је судија радњама учиниоца ометен односно спријечен у вршењу службене дужности.

Слиједом наведеног, овај суд налази да је у побијаној пресуди, повријеђен у корист оптуженог, Кривични законик, чиме је учињена повреда из члана 312. тачка а) ЗКП РС, на коју се жалбом републичког јавног тужиоца основано указује.

Код такве повреде закона, а имајући у виду да је побијана ослобађајућа пресуда донесена по основу из члана 298. тачка а) ЗКП РС (који се манифестује у томе да дјело које је предмет оптужбе није кривично дјело), нису од утицаја приговори жалбе засновани на тврдњи да је чињенично стање погрешно или непотпуно утврђено. То из разлога што се доношењем ослобађајуће пресуде по наведеном законском основу, суд у разлозима пресуде не бави оцјеном доказа с аспекта постојања чињеница од одлучног значаја за постојање кривичног дјела и кривичне одговорности оптуженог, него искључиво прецизирањем на јасан и недвосмислен начин оних елемената бића кривичног дјела за које сматра да нису

садржани у чињеничном опису диспозитива оптужнице. Стога нису ни релевантни приговори жалбе републичког јавног тужиоца којим доводи у сумњу правилност чињеничне основе побијане пресуде, а о чему ће првостепени суд свакако бити дужан да води рачуна у поновном поступку.

Цијенећи наведено, како ни остали приговори из жалбе републичког јавног тужиоца, а такође ни супротни наводи бранилаца оптуженог и оптуженог из одговора на жалбу, нису могли утицати на другачије одлучивање, овај суд је на основу одредбе члана 329. став 1. ЗКП РС жалбу окружног јавног тужиоца уважио, побијану пресуду укинуо и предмет вратио истом суду на поновно одлучивање.

У поновном поступку, првостепени суд ће отклонити недостатке на које је указано овим рјешењем, те оцијенити све доказе на начин како то прописује одредба члана 295. став 2. ЗКП РС, након чега ће и моћи донијети правилну и закониту одлуку.

Записничар
Ања Давидовић

Предсједник вијећа
Обрен Бужанин

Тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Биљана Аћић